

бленно чедо, разви съ толкозь остроуміе темѣтъ за мѣченіята на злодѣецъ бащѣ, която приведе въ умиленіе и така сокруши бащѣ му, щото да падне прѣдъ иконата на Распятого и съ сълзы на очитѣ да иска помощъ свыше.

Помни читателѣтъ горестныйтъ и жаленъ день въ който единичката любовь която свързваше Паскаля съсъ свѣтътъ, любезныйтъ му сынъ, свърши животътъ си съсъ самоубійство, и отчаяніето и скърбѣтъ и мѣкытъ които истегли въ часътъ когато му обадихѣ за трагическѣтъ смъртъ на дѣтето.

Ввърли ся окаянныйтъ Паскаль врѣзь обезобразеныйтъ онзи трупъ на сына си и кой можеше вече да го откъсни отъ онѣзи милытъ нему мрътвы останкы.

Кѣщата ся покры съ черъ покрывъ, черны постелкы покрыхѣ канапетата, масытъ, движимытъ мобилы, огледалата, свѣтилницытъ, и черны завѣсы замѣнихѣ пердетата.

Гырджикътъ и Мацко които ся помжчихѣ въ първытъ часове да утѣшатъ Паскаля, оставихѣ го да оплакува сына си, който лежеше обезобразенъ и бездыханенъ прѣдъ него.

Скърбѣта гнѣтеше гърдытъ на Паскаля, умътъ му ся бѣхтяше ту на самъ ту на тамъ и виждаше ся готовъ да изскочне изъ главѣтъ му. Стискаше мрътвото си чедо и выкаше и думаше самъ на себе си:

— Чедо мое Якыме! Сыне мой Якыме! Ахъ, нѣма ли Богъ, нѣма ли? Дѣ е баримъ сладкото онова и кротко лице? Охъ и това еще ми отрече Богъ да го имамъ. Ако и мрътво, а то поне щѣхъ да имамъ туй жалното и послѣдне удовлетвореніе да видѣхъ чедото си и да цѣлунѣ и пакъ мрътвы сладкытъ ти онѣзи очи, да приложѣмъ топлѣ цѣлувакѣ врѣзь студенытъ но милытъ ми еще твои устны..... О, Вышний! И толкози ли си Ты жестокъ! И какво имахъ азъ друго на този свѣтъ? Какво имахъ? Едно чедо. Ты